





*Va ser una idea genial. Potser un xic arriscada; però els quatre amics en acabar aquell sopar ho tenien clar. Pujarien a la pica d'Estats, el cim més alt de Catalunya, que supera els 3000 metres per posar-hi un menut pessebre en miniatura uns dies abans de Nadal. Va ser necessari preparar un bon equip d'alta muntanya, estudiar bé la meteorologia, prendre totes les precaucions i mantenir l'ànim engrescat i constant*

Sóc la Cris. Ja fa una bona estona que estem pujant cap a la Pica. Hem superat els boscos i ara entrem a la llarga pedrera, amagada sota la neu gelada. Caminem molt lentament i amb gran cura. El vent ha calmat. No parlem. El soroll dels piolets ens acompanya. Jo vaig tercera. Molt concentrada i amb una mica de por. Us diré: em sento molt bé, plena d'energies. A la meva motxilla hi porto el pessebre.

Fer muntanya em ve dels pares. Ells eren del Centre Excursionista de Catalunya. Es veu que es van conèixer anant d'excursió. Som tres germans. Jo sóc la noia, més ben dit: "la nena", i per arrodonir-ho la "petita". Ningú a casa esperava que fes camins, però de tantes sortides i excursions... tocava fer "camins"... Ja, ja.

Diuen que sóc divertida. Fins a cert punt hi estic d'acord. M'agrada la gresca i l'aventura; però hi ha una part de mi que és molt seriosa. A fons, el que en diem a fons, potser la que més em coneix és la mare, i fa molt bé de no parlar-me d'això. Però molts cops despistant em mira i m'adono que ara m'està calant a fons. La mare és molt llesta i animada. M'encanta que em conegui i que s'ho calli.

Ara hem parat. Estem a aquell punt cruïlla que sembla que podem triar un camí directe o fer una volta una mica llarga i que va per l'altra banda de la frontera. Molta gent aquí s'equivoca i agafa el camí que sembla més curt i la pífia. Es troba que al cap d'una estona no pot ni tirar endavant ni tornar; mal assumpte. Miro els altres, tots abrigats i amb ulleres negres, quasi no els coneixeries; ...però quins amics que tinc!!

Viure la fe amb els amics és un gran privilegi. Jo no tenia ni idea del que era l'advent fins que vaig entrar al grup. Sabia, és clar, que cada setmana enceníem un ciri i que ens preparàvem per Nadal, però res més. En canvi des que vàrem començar a preparar l'excursió ens connectàvem al "missatger" i cada nit: "què fas? Com has viscut el dia? Impressions d'avui? Has llegit el text de l'evangeli? Què et sembla?..." i no parlar de xerrar... quina sort uns amics així!!

Ara tornem a caminar, pel camí de França.

El que estic sentit no ho puc explicar, és pau, és joia, és eufòria, és ja tastar un Nadal nou, legal, diferent.... *ETS TU, DÉU MEU, QUE M'HABITES.*

Jesús Renau sj.